

JA ZVONČARICA

Va mojen kraju tradicija j' da zvončari tiraju zimu i se loše ča se j' dogodilo va vrime zime. Vavik je rič o zvončaru, nikad nisu zvončarice, Mislin da to ni u redu jer ja bin volela bit zvončar, nosit zvono, kožun, brageši na rigu. Meni je to, iskreno, fora.

Odlučila san da ću ovo leto baš ja na karnevalu v Riki bit med njimi, da ću malo prominit tradiciju. I san!

Dogovorela san se z svojimi prijatelji da ćemo se nać na polne va gradu .Noć prije karnevala nisan uspela zaspit, bila san preveć uzbuđena, jer san bila prva ZVONČARICA ka će stirat zimu.

Rano jutro, prije osan, san se probudila od preveloga uzbuđenja. Roba me j' čekala na otomanu. Jedva san se nikako obukla, a najteže mi j' bilo stavit zvono. No uspela san! Nikako. Pojila san neš, aš će mi tribat puno snage za zvono. Ali, joh meni! Kadi mi j' maska za glavu?

Razmišljala san ča da napravin. Sjetila san se da j' moj nono nekad davno bil zvončar. Njega san pitala za pomoć .Našli smo njegovu staru zvončarsku masku na sufitu. Još je bila dobra i uščuvana. Ne da san bila srićna, nisan mogla stat od sriće. Skakala san oko njega i ljubila ga. Pomogal mi je stavit masku aš to ni bilo tako lahko. Ali baren je bilo nezaboravno. Uz su zbrku, ipak san dospela na vrime.

Ja mislim da san jedina na celomu svitu ka j' za maškare bila zvončarica. Ni me se ni prepoznalo va maski; san muško, ali žensko. Nisan smela znet masku, i se j' prošlo kako triba.

Tek san potle shvatila koliko j' to zapravo teško biti zvončar, ali ni me briga. Ja san uspela. A to j' ono bitno. Bila san, makar za kratko, ZVONČARICA.

Veronika 6. razred, 12 godina

OŠ Škurinje Rijeka

**Voditeljica:
Svjetlana Kraljić, prof.**